

στοκ των ΜεΦΕ αυξομειώνεται ανάλογα με το μέγεθος της φορολογικής βάσης. Π.χ. εάν το 20% των ΜεΦΕ αποταμιεύεται ($a=0.8$) και η φορολογική βάση αυξάνεται κατά 3% ετησίως, τότε η ποσότητα ΜεΦΕ αυξάνεται κατά $0,2 \times 1,03 = 0,206$ δηλαδή κατά 20,6% ετησίως.

Τέλος, ένα επί πλέον κίνητρο για να παρακρατούνται, και να μην εξαργυρώνονται, τα ΜεΦΕ, θα ήταν το εξής: Κάθε ΜεΦΕ έκδοσης περιόδου t , το οποίο δεν εξαργυρώνεται στην περίοδο $t+1$, αντικαθίσταται αυτομάτως με $(1+\theta)$ νέα ΜεΦΕ έκδοσης περιόδου $t+1$, τα οποία πιστώνονται στον λογαριασμό του δικαιούχου. Έτσι, έχουμε δύο κίνητρα για να θέλει κάποιος ΜεΦΕ: Πρώτον, ότι επιτρέπουν έκπτωση ρ στον φόρο της επόμενης χρονιάς και, δεύτερον, επειδή η μη χρήση τους τοκίζει τον λογαριασμό ΜεΦΕ του δικαιούχου με επιτόκιο θ . Ελκυστικές τιμές ρ και θ θα κρατήσουν το ποσοστό εξαργυρώσεων a σε χαμηλά επίπεδα, με αποτέλεσμα την σημαντική αύξηση της ρευστότητας (Α) του παράλληλου συστήματος πληρωμών και (Β) του Δημοσίου. Τέλος, εφόσον πληρούνται οι εξισώσεις (1), (2) και (3) το προτεινόμενο σύστημα είναι δημοσιονομικά ουδέτερο.